

Endrödi
Bella János

VERSEK
-2005-

Jótanács

Ha vonzalmat másoktól elvársz,
tedd ehhez méltónak magad.
Legyen tiszta, gondozott a ház,
ahova vendég látogat.

Kináld őket minden jókkal,
ha neked másnapra nem is marad,
Meglátod, majd te is sokkal
jobban érsz azután magad.

Mert aki másoknál jót tesz,
az előzben maga is épül,
S ahinek messze nincs igentelen,
az magára marad végül.
* 2005 Jan. 3.

Veszélyek között

Veszélyek közt életem
epész életemben,
s hogy megmenekültem,
szinte hihetetlen.

A veszélyes helyet
mintán elhagyám,
hova lábom lépett,
új veszély várt ott rám.

Jalaha is bennem,
biztonságban vagyok,
ez az érzés nekem
még sosem adatott.

De, hogy veszélyt
eléddig túlélttem,
jelentí, lehetett
szerencsém is nekem.

És ha van, akinek
ézt meghöröszönhetem...
teszem, amíg lehet =
köszönöm, Istenem!

* 2005 Jan. 8.

A kegyelem állapotában

Aki valamit tenni kíván,
valami nemes dolgot nyilván,
fogadja jótanácsként ezt még =
lefontosabb dolog a kezdet.

Tehát, hogy valami elinduljon,
netán előbb még bizonytalanul,
de haladás közben tanuljon
az útján ettől, szintig, attól.

Érezze magát biztonságban
munkája közepett az ember

és fogjon ohamba is bátran,
amibe fogni sokszor nem mer.

Még nem eljuthat egy ponthoz
mikor a munka még magától,
S neki is meglepetést hoz,
hogy nincs ami illet megától,

hogy már játékos könnyedséggel
gördül minden és sikerül,
mint ha lenne egy az Éggel =
ha kívánna, az is kiderül!

Mi' teliát akkor jön létre,
ha az ember nagyon kívánja
sajátúri, mielőbb végre,
ahol őt valaki várja!

* 2005 Jan. 10.

A Feltámadást illetően

Ha néha lehetetlen mondod
a Feltámadást illetően,
ne gondold azt, hogy bolondot
járattai, veled lenne kedvem

Ha valóságban nem lenne Isten,
úgy kitalálni őt kellene,
mert az embernek ettől nincsen
meghöröszőbb életértelme!

S ha az életnek értelme lenne,
így még nagyobb a folytatásban!

Sok milliórd szív és elme
kiván igazságot mostanában,
de srintig a múltban s jövőben
kivánta és kivánni fogja!
Miért is lenne minden időben
az ember a jónak észre fogja?

Hiszen a létet oly hatalmas,
hogy nagysága felnem fogható!
Egymaga lenne alkalmas
lenni, hogy van Mindenható!

S e télen lélekhez fordulva
ily gondolatot miért ne tenne?
Mi lenne, ha ez idő múlva
bebizonyosítva = volt értelme!

* 2005 Jan. 12.

Elmülk ez is

Öt kilométert gyalogolni
reppel mundra és ötöt haza
mundra után, ha lenyugodni
került a Nap. Vállán a hársa.

Jgy telter a szép leányéve.
Lelkében Isten s Haza volt jelen,
Erekehez szült bensőséges évek
S nőtét váltott ki a szerelem.

"Elmülk ez is..." mondogatta
ha nehezére esett ez vagy az"
s örömkönyvek közt ugyanest vallotta
mikor övé volt a gyönyörű Tavasz.

"Elmülk ez is..." mondogatta,
mikor lövészárokban éjszarázott
s végül fejet oldalra hajtotta
és látta, fent egy csillag sziporkázott!

Hol volt ebben a percben a Haza?
és hol van most? gondol reá is még?
Sap tain jó, hogy nem került haza!
Cepaláb nem kell szidnia Istenét!

* 2005 Jan. 15.

Január

A lég tödös, a föld deres,
kint járni még nem érdemes,
Jobb nézni az ablak mögül,
amíg a hó fel nem röpül.

Nap nyomán elolvad a dér,
mely kellemes meleget ígér...
Noha ez még csak Január,
a Nap még alacsony jár...

Így több helyet még árnyék fed,
hol dér és zúzmarra megröved,
Söt tócsa jepe sem olvad el...
ott egész nap vigyázni kell.

Aki most az utakon halad,
éretlen másodperc alatt
léphet fényből árnyékba érve
langyos Tavaszról hideg Télbe.

és megfordítva igazságtér =
harmattá változik a dér!
Itten hát a Január most...
nézzük és reméljük Májust!
* 2005 Jan. 17.

Hosszú téli este

Hosszú téli este
fel lehet tenni egy levest
s a falon függő festményen
elmerengve, hallgatni ezt.

Mindkettő különös világba
kalauzolja az embert
s napára hagyják nemsohára,
de akkor már mindkettő ismert...

...és így csendben, lehunyva szemmel
emlékeznek feldörögve
az ember, amit most ezennel
átélt, lélekben felépülve.

Kertbe lép s mély lélekzetet
vesz és néz a csillagos Égre...
s összeköti a Természetet
a Művészettel egy kévébe!

* 2005 Jan. 17.

El lesz felejtve

A New York-i szörnyű merénylet
s az Irak-i háború skintén, ,,
történeti esemény mivégett?
Kérdéshetik sokan, mint én.

A délázsiai szöködr!
elependő lenne ez már
csapásként az emberiségre?
Terror, háború, mivégett?

Az ember semmiből nem tanul =
Auschwitz s világháborúk
ismétlődnek még ezentúl!
Nem lesz eserből kiút!

Ölik a természetcsapások
az embert! Ki van szolgálatos
esernek... elviselni sok!
de miért tesz még hozzá akarva?

Ne álljunk egyenest tovább =
Isten s Haza ha ellentétet szít,
minket esernél ostobább!
El azzal, mi romlásba taszít!

* 2005 Jan. 17.

Apám csizmadia műhelyében

Apám csizmadia műhelyében
Szavak röpködtek levegőben,
mik megszokottak lettek nékem,
mert éjjel-nappal velük éltem.

Kellékek nevei voltak
a lábbeli készítésnek,
melyek fülekbe hatoltak
és orrukba szapokat vésstek =

viaszok, politúr, saurok, csiriz-szap
csapta meg azt, aki belépett,
s ha másét nem, már e miatt
tudhatta, hogy jött mivégett?

Látom a keményszőrű fényes
csizmát, miként próbálgatták
le és fel járkálva a kemény
gazdalepények és gazdák.

Már próba közben ketten hárman
húzták le a csizmát a lábról!
Jé jó ég! Mi lesz a bálban?
Lepény legyen az a javából!

Csiriz, viaszok, saurok, politúr...
csizmadia-műhely szapok...
e műhelyben az volt az úr,
ki imádkozott és dolgozott!
* 2005 Jan. 27.

Január vége

Verőfényes Január vége.
Porzik a hó a szelet nyomán,
hull az égéről lábam elébe,
a fák alatt elhaladva...

Porzik a hó a lépésem nyomán,
ilyenből nem lesz hógolyó,
sem hóember, még talán
hóbuckának sem lenne jó.

Halad az ember a hóban,
magaival viszi árnyékát,
amit a völgybe fordulóban
a meredek hájlattal lead...

Ott Tél az úr... Napoda nem süt.
A patarot csak sejteni lehet,
be van az fánya mindenütt
és hóval lepték be a szelet.

Január... van ebben valami
földöntúli tiszta varázs...
Szerelem kéne vallani
neki, míg fel nem váltja más...

* 2005 Jan. 29.

Gyertyaszentelő" napján

Ma reggel a medve kijött
a barlangból és széjjelnevezett.
Csodálkozott szerfölött =
nem látott csak sötétiséget.

Nem látott napot az égen,
nem ott, csak sűrű felhőket,
amik valószínű még nem
múlta el, de egyre jönnek!

És hozzákert szállingózni
a hó s teszi erősebben!
Napos időre gondolni
egyenlőre lehetetlen.

Sajon mit csinál a medve?
A Tél soká már nem tarthat,
tudja ő... s fellobban a kedve,
táncot jár hópelylet alatt...

és meptréfazza a nejét =
így megy hozzá a barlangba,
hogy utánoz egy jégesmedvét =
fehér már a bunda rajta!

* 2005 Febr. 2.

Az egyén

Az egyén, aki a közösségnek része,
mint rajtakívül számtalan egyén,
egy, akait a közösség epésze
beolvasztott - már mi, és nem én!

Ilyeneket szükséggel az Ország,
hón olajtott epéség érdekében,
akiket ha egyenként pofozzák,
nem fáj nekik együtt úgy a szegény.

Amde olyan, ha egy is akadna
kinék fejlett az epénisége,
az akaratlanul vagy akarva
a hatalomnál lesz az ellensége!

és céltablaja minden megtorlásnál,
akit már a közösség sem véd.
Nincs neki oltalmazója, már csak
kerülheti, ha van, az Istent.

* 2005 Febr. 3.

Magasba nyúlik

Felédhetetlen gyerekkorom,
ammi még az Edenben zajlott,
lett a fundamentumom,
melyre épület rakatott.

Nem volt az csupán szép és jó
s főleg nem elkényeztetett,
de olyan, alapnak való
amelyre építeni lehetett.

Ami elbír akármilyen
nagyágrendű épületet,
mert kapaszkodik nagyon mélyen
a földbe, mint a fagyökrék.

Az épület magasba nyúlik =
sok emeletes palota!
minden égtáj felé nyílik
erkélyes ajtaja s ablaka.

Tornyába sok lépcső vezet,
honnán az egész környezet
belátható s körben az eget
éjjel-nappal csodálni lehet!

* 2005 II. 5.

A mostoha Haza, nem Haza

Ha az embernek semmilye sincs,
jó lenne ha lenne Hazája.

De mit ér kezében a kulcs,
ha az ajtó be van zárva?

Mit ér az ember, ha árva?
ha mindenholnan ki van zárva,
mikorben a hátsó ajtón
ki s be, nagy túlkedés járja.

Nem könnyű hazafinál lenni,
hol teszi fiait próbára
a Haza s oda muszály menni,
hol olcsó az élet ára!

Ahol az embernek nincs joga
ahhoz sem, hogy védhesse magát,
az olyan Haza nem Haza
mely végső menedéket sem ad.

Nem könnyű hazafinál lenni...
Életem van a mostoha hazából!
olyan elhagyni, vagy elverni
kellene isten-igazából!

* 2005. 11. 5.

Sejtettem-e?

Az elemi iskola határozottan
év- végi vizsgáján, amelyen
a községi s egyházi előjárók
és a szülők is jelen voltak
minden tanulónak szabadon
egy-egy verset kellett felmondania.
Énsem is felkészített édesanyám
egy ilyen szereplésre.

"Kisded hajlók, hol születtem,
hej, tőled be távol estem!
Távol estem mint a levél,
melyet elkap a forgószél!"
(Kisfaludi Károly)

"Sejtettem-e napam is akkor,
hogy van már csak tizenegyz évem,
és vizsgáznak kell e szavartból,
egy mindent elsőpró' forgószélben!"

* 2005. 11. 6.

Helyreigazítás

En Otthonomat hazámat el
nem a hazámat,
mert hazám nemem
nem is volt soha!

E kettő között
külömbösdéget kell tenni =
egyik édes, másik mostoha!

Az Otthonom volt nemem igazi,
ki szült és felnevelt.
Nem kívánta, hogy legyen hazafi,
fiának e nélkül is elismert!
Csak az Otthonom volt nemem hazái!

Odalaza nem dilt pártviszály,
nem bántottuk
Semmi miatt ~~sem~~ egymást.

Soha nem zárták ökök
soha nem nyílt száj
hözugságra, trágárságra!

Anyám, te tudod =
hű és nemes volt a fiad!

* 2005 II. 13.

Szép a Tél

A kerti fák mozdulatlan állnak,
hőréteget tartanak tar-dyák...
Ablaron át borús Alkonyatban
nézes, s érzem = ebben gyögyülés van!

Az idő, mint ha házbén megállt volna,
be sem sötétedik talán még ma...
Lehet bármilyen akármilyen sötét,
a hó megőrzi mindig felérségét.

Sőt a legsötétebb éjszarába
mint ha benne, megannyi kis lámpa
rejtve lenne, világít a hó!
Elnézni ezt olyan megnyugtató!

Aki állítaná, hogy a Télnet
mincs szépsége, hej az bizony téved!
Ki lámpafénnyel a hűsést nézi,
hogy szép a Tél, nem csak látja = érzi!

* 2005 II. 16.

A létén túl minden más

És ha egyszer elmenni kell,
magaddal te mit viszel el?
Ami otték mások előtted,
nélküdnél te sem vihetsz többet.

Végző ruhádra, mit rád adnak,
a szabók zsebet már nem varrnak.
Útravalóval sem látvány el...
ám neked ez is megfelel.

Ha még csak nem is emlégetnél
oly gyakran mitaént magad tetted
velük azt, már az sem baj.
Mindem más lesz, mint volt tavaj.

És így van jól, mert az időnél,
nincs már hatalma fölötted =
Tíz perc annyi, mint ezer év,
add hozzá, vagy vedd el a felet.

||| Látod, a létén túl minden más,
s hogy lesz-e, nem-e Feltámadásig
Holtak türelemmel várnak arra =
Száz ezer év csak egy óra.

* 2005. 11. 17.

Reppelledik

Reppelledik, kihunytor a lámpát
az utakon és a tereken.
Házunk előtt a hótól a járdát
sietve kell söpörni nekem.

Jönnek máris az első koránkelők,
kik munkába igyekeznek...
majd pedig az iskolábamennők
és az óvodások következnek.

Nézem őket. Útrakelni nekem
már nem szükséges ilyen korán...
Mentem én is, korábban is régen
az éveknek hosszú-hosszú során.

Hittem akkor, fontos mit teszek,
s beszélni talán másokkal is leszek!
Most itt vagyok. Mindent átverseltem,
s nem söpör havat nálam senki szelben!

* 2005. 11. 20.

Havas taj felett

Havas taj felett Holdvilág
a tágas Menyboltnar nekivág
és gyalogol egész éjjel ...
Végül is ugyan hova ér el?

Néz erdőbe és völgybe,
néz fenyőkre és tölgyekre,
néz városokra mialatt
feleltük lassan elhalad...

A házunk felett elhaladva
megáll egy röpke pillanatra,
s kertünkben ... szat lát ott,
amit tegnap még nem látott!

egy maszüllett szép hölgyet!
Holdvilágot ő sem ismert =
nézik lát egymást vidáman
holdvilágos éjszakában,
* 2005. 11. 21.

20

Esik a hó

Esik a hó egész nap
a születésnapomon.

Nem csak egy részt, egészt ad
nekem az Ég, ha mondom:

ajándékot ,, hólepel!
tisztá, csillogó, fehér!

Most engem is ez lepel =
búsas bérrel ez fehér!

A hölgyet a kertemben
beföldi úgyisintén a hó,
vidám két szem, ellenben
szénferete és csillogó!

* 2005. 11. 22.

A Tél hattyúdala

Pajkos hópehelyek csiklandozzák
ütközben az ember orrát,
megülik két oldalt a bajszát
míg tiüsszentések el nem riasztják.

Pajkos hópehelyek cirbálnak
a napsugaras levegőben.
Ereszkednek és felszállnak
hőpárolgó meleg gőzben...

Ez már a Tél hattyúdala
és mint olyan, csodálatos!
Oda van a két harmada
a végső harmad, majd Tavaszt hoz.

Az olvadó hótakarón
fekete rigók táncolnak
s ilyen-olyan körön-körön,
száritkozva tanácskoznak.

* 2005 II. 24.

Kisütött már

Kisütött már Márciusnak napja,
leesett a hóember alapja.
Üsse a hó, fel ő azt nem veszi =
Márciusnak kenyereit nem eszi!

Nem néznek már büszkeséggel rája,
ütött hát az indulás órája.

Rajta, senki már ne sajnáltaorron,
alamizsnát éjszaka se hozzon!

Mozog már a talaj talpa alatt
és vállára ülnek a madarak,
hogy fiúlebe versenyt csipogjanak,
arról, hogy majd kupa lesz ő holnap!

Jobb lesz hát a Téllel nekivágni
a hegyeknek, talán még ma éjjel.
Noha nem hősiesség meghátrolni,
mégis jobb mint úszni a hóval.

Ég veled, te büszke szép hóember!
Alapod a földről én veszem fel,
megörzöm azt és a jövő télen
vissza adom én neked, ígérem!

* 2005 III. 1.

Fenyők alatt

Fenyők alatt sétálgatok le s fel
reppelzés után minden reppel.
Ebédemet fa árnyékába tolják
s cipőmet a mókusok pucolják.

Esténként meg három pincér szolgál
s üldögélek kancsó piros borral...
három cigány húzza a filembe,
míg verset írok a fizetbe...

Éjjel pedig mennyeresen ágyon
négy bronz angyal vigyáz az álmom
s hajnalban, ha ötöt üt az óra,
ötven kísértnek fel a bitóra!
* 2005 III. 1.

Tavaszcvárás

Megfigyeltem sövényfalján
Sétálgató madarakat...
úgy gondolom, hogy ott talán
ennivaló mégis akad.

A talaj ott hótól mentes,
szél sem bojgat száraz avart,
oda bírják aki csendes
bíró helyre lenni akart.

Majd a liótáráró egy nap
lecsúszik az epész tájról
és akkor a madaraknak
lesz táplálékszerzés másból.

Igy van ez az emberrel is =
elzárják hóakadályok
útját, smaragd csupán egy kis
tér, ahol lehet sötétet...

Ámde aki sokat megélt,
tudja, hogy ez ideiglenes
állapot, s nem lázad ezért,
mert holnap már másképpen lesz.

* 2005 III. 3.

Szabadság, Szerelm

Véráron Szabadságot
megvenni nem lehet.
Jobb ha meg se próbálsz,
hogy tennél te is ezt.

Az aki az életét
könnyelműen eldobja,
az a Szabadságnak vét =
lesz az önkény fogja.

Miként igaz Szerelmet
épp' így Szabadságot
megszerezni nem lehet
bárhol is kívánsz!

Adhatsz erőszakot, vént
Sepsz életedet!
E kétfőnek Szerelmet
el még sem nyelheted.

Megszerezni ezt garoló
éles fegyverekkel =
azt, mi Istentől való,
kiérdemelni kell!

Embernek ereje nincs
elrapadni ismét ...
"Hass, alkoss, marapíts!"
csak így lehet tied.

* 2005 III. 12.

mint egy hóember

Tegnap a Tavaszról zengetem
és ma újra itt a Tél,
és beharagott menten
mindent, mit nem védett fedél.

Eltorlaszolta az utat
a hó pár óra alatt...
aki ment volna, nem haladt,
ment... és egyhelyben maradt.

Az autók és az emberek,
minden a hóban megrepedt,
és az, valóba máris latyakra
ha elteltik egy-két óra...

Amde a hó egyre szarab,
majdnem térdig állok benne!
Ebben már minden elakad,
erőlködni nincs értelme.

Elindulok vándorogva
hárfelé... és előrem
a ház ajtaját, szivdobogva,
S mint egy hóember, felhárom!

* 2005 III. 12.

Selenés

Padlásszobámnak ablarából,
madártárlatból nézem a tájat,
napkelte előtt, szemem a távol
halvány láthatáron járkalna.

Mit keresnek, mit kívánnak látni,
ott, hol messzebbre látni nem lehet?
Az embernek látnotaká kell válni,
ha látni kíván ott még képeret!

Ain akiben a kívánság oly erős
mint bennem, ezen az ünnepi napon,
olyan előtt megjelenik több is
a halvány közből, ha így akarom.

Erdő, mező, felfő és hódfoatok
értelmes képpé összeállnak
és látom azt, amit kidöndölök,
amit szemem látni kívánnak =

A Márciusi ifjak, tömeg élén
a Múzeumkertbe sietnek...
Nézem a képet, azt vélvén,
hogy áradásra ez a saivérnek!

Petőfi szavai! a versszakok végén
már vele együtt estűt tesz a nép

dörgő hangon! tanírnak idezve
felhők mögül a magyarok Istent!

"Zsibbadást érezek vállam táján,
de hála Istennek, minden rebben =
Huszár ösöm Selmebányán
karját vesztette ütközetben!

S dédanyám kántor édesapja,
tisztként Kossuth-tal távozott
S érte a család apraja-nagyja,
hetven évig imádkozott!

"Látom Petőfit, csaták színeiben
papírral és tollal a kezében...
verset ír és felújít sebtében
Stollat s papírt ideadja nekem!

- Nézem a képet... gyors egymásutánban
Zajlanak már az események...
Sötét felhők jönnek sorjában,
dörgések és felvillanó fények!

- Mi lett a vége? Hej, tudom én =
magam is részese lettem!
A táj, amit nézek, nem enyém!
Tán még az Ég sem felettem!

* 2005 Március 15.

Jólt idő

Jólt idő, nem is olyan régen
amikor patosz, fehérlő szavak,
világmegváltók! ... nekem
mind árva fejemre szakadt!

És abból állt a verselésem,
hogy hüiséget esküdtem ennek-annak,
miközben a saját vetésem
selejteik szörnyű hatalma!

Járhattam éhen, szomjan már
est a kietlen nagy világot
sajgó honszerelémmel akár,
és a Hazá meg se látott!

Öntöttem volna vérem elébe,
éghettem volna szénre oltárán,
nem kaptam volna bizt én cserebe
még sajnálatot sem talán.

- Iggy lát barátim, nagy szavaknak
bennem többé nincs helye!
Hódolok én már csak annak,
aki velem van és én ő vele!
Nem a Hazának, csak Ottthonomnak
aki megszült és felnevelt,

miközben nem egy pártfogómat
a Hazá megölt, véresre vert!

Hódolok szépny magamnak
aki emelt fölél, nemesen
élte át a borzalmakat
miként csak napjau kevesen.

Hódolok a Természetnek,
mely évről évre megújul,
akit ha tisztelnék, szeretnek,
élettel tölt meg mindent újból!

Aki maga a Szépség, a Jóság
s általa lesz az emberfia
Szép és jó! Lidvözleg te szent valóság,
szent álom és szent fantázia!

Hódolok neked Tisztaság,
levegő, napfény, illatok,
színek, hangok miket a világ
útjain látlatok, hallhatok...

Hódolok neked Művészet
S anyanyelvem, és hű társam!
Köszönettel tartozom néktek
tettben, írásban, hallgatásban!

* 2005 március 17.

Ki a házból!

Felkelt az első tavaszi nap!
Özönlenek a napsugarak,
és ennek már nincs akadályja!
Nincs a környezetben maroknyi hó,
a Kikelet oly nyilvánvaló
hogy még a vak is látja!

Körbenéz az emberfia,
van-e hova elbújnia =
árnyat még nem adnak a fák.
Most aztán le a kabáttal,
aki a napra áll láttal,
megégeti a derekát!

Ti is vétek, ki a házból!
Járváljátok körbe párszor
házatok szikkadt udvarait!
miként az őramutató,
követve a sok mulató
ugrándozó kis unokát!

* 2005 Márc. 21.

Az sem mindegy

Az sem mindegy, hogy a háborút
tisztként vagy bakaként viseli az ember.
Ez utóbbit terelik mint a borjút
a vápöldrre, hol halni kell!

Míg a tiszt fényes bálakon
úri hölgyek előtt bokázik,
addig a bakának már a Hon-
tetőt sem ad... bőrig ázik!

Amíg a tiszt a kaszinóban
meséli harci élményeit
addig a bakáról sehonnan
levél és hír sem érkezik...

Amíg a tiszt nyakán csillag,
és az oldalán kard ragyog,
addig a baka családjára már csak
a kis Jézuska mosolyog.

* 2005 Márc. 23.

Első havi látogatásom 1963-ban

Mi van Belláknál?

... lakodalom?

Dínom, dánom az udvaron,
még a cigány is muzsikál!

A család most végre együtt.
Nótáznak, húznak lepedőt,
mert látogatoba hazagyűjt
a fiú, aki elmenehűt!

Hét éve, hogy ő már távol,
hogy él-e, hal-e? azt se tudták!
Jöné hányszor elszírátkák,
s most itt van Németországból!

Ezért lát a zenebona!
Itatják, körültáncolják...
elhúzzatják a nótáját,
örül a család több koma!

A jövő-menők apraja-nagyja,
a ház előtt az úton megáll-
kérítésjüket kunkusszal =
a fiút mind látni akarja!

Valaki bort visz ki nekik,
hisz ma van mindenből elég!
Bort isznak, esznek süteményt,
a fiút mindnyájan kedvelik.

"Ereggy hát man ki hozrajuk!"
szólitja az anyja végre...
feltámadt a büszkesége =
"Kicsi man a kerítésjuk!"

És már azon tanakodnak,
hogy őt ki, honnan, ismeri?
S a vállát már az is veri
akivel sosem találkoztak!

"Megismerlek... tuttam mindegy,
hogy éccér nagy ember leszél!
hogy ilyen ember nem vesz el =
lészek még ténálad vendég!"

Nem úgy pajtas! én vagyok
a vendég most tündolatok =
Köszönöm, hogy velem vagytok
és jókedvet csináltatok!

* 2005 márc. 22.

Ki a Léthe vizében...

Ki a léthe vizében mosdik reggel-este
az emlékezéstől az megszabadult,
s hogy a jövőt a mában keresse,
számára az is elmúlt.

Maradt neki csupán csak a jelen,
ami már semerre sem mozdul =
olyan különleges végtelen,
mi csak a Mában létesik eszentül.

Nincsen olyan, ami elmúlt volna
mert ami nincs, olyan el nem múlhat,
és nincs ami lesz, mert a holnapra
bármely igyekszik, el nem juthat.

Van ami volt és ami lesz; a jelen,
aminek nincs kezdete, sem vége...
Csak Léthe vize, miben feledés terem =
múlt nem kísért, jövő nem lép előre...

Mozdulatlan ez az állapot
mint amilyenben élnek állatok,
nincs fejlődés, nincs öregedés,
nincs alvás és nincsen ébredés.

A létezés egyhangú és örök
ami mindenkébe torzolóddhat,
nincs különbség, tegnap és ma között
s különbséget nem hoz a holnap.

Ki Léthe vizében mosdik... megszabadult
az időnek gonosz hatalmától.
Annak már a holnapja is elmúlt
s múlttal, jövővel nincsen gondja mától!
* 2005. III. 23.

II János Pál pápa halálára

Az éjjel meghalt a pápa.
Ezrek és ezrek álltak a téren
s a földön néztek fel az ablakokra
de ő már nem volt ablak közelében.

Meghalt a pápa. Zúg a lélekharang
és a hívők imáit mormolnak...
hiányzik abból most ez ismerős hang,
mert az imák, épp' ő érte szólnak...

E percben adja világszeretete a nép
vissza, a tőle kapott szeretetet,
tudva, hogy ez olyan pápát illet
akire várni száz évig kellett!
* 2005. Ápr. 5. 3.

Küldetésé lejártával

Másként ezúttal sem történt,
Jézust keresetre feszítették,
Helyezték táblát földre
s tették az anyja ölébe...

és onnan a kősi boltba ...
ott lenne még ma is, hogyha
harmadnapon édesapja
magához nem vette volna.

Küldetésé lejártával
Úrjézus a Menybe szárnyal
s kényelmes trónuson ülve
néz mindegyre le a Földre.

Egyesek nevét felírja,
másokat magához hívja
s jó idélysé már legtöbbet
áttalenged az ördögnek.

Amde, kiben kedve tellik,
nézi azt estig ... reppelig ...
Örömmel benne látja még
földönjártának értelmét!
* 2005 Márc. 24

Meghalva fekszik a pápa

Rómába a Vatikánba
meghalva fekszik a pápa,
Falán így töpreng magában,
hova menne hamarjában?

Menne ő most bizonyára,
haza Lengyelországba,
ahol jónéhány komája
manapság is hazavárja.

... és elindul gondolatban,
feledve, hogy már halva van ...
hegyen völgyön, megy a pápa
Krabakőbe, toronyirányba.

S megértkezik nemsokára
s a lengyel nép tészen állva
fogadja vissza a fiát
és ő zokogni nekilát!

És egyesek akik látják
a ravatalon fekvő pápát,
Suttogva azt mondogatják -
Sírni látták a Szentatyát!

* 2005 Apr. 5.

Mire tanít a Római Pápa?

Most már azért hiálálkodom
a sorsomról mostanában,
amiret nekem alkalom
nyílt arra, hogy tisztán lássam
mindazt, ami e pápáról
volt a személyes érdeme
az elmúlt negyed évszázad
égető kérdéseibe'...

hogy megadta az embernek
a méltóság utáni vágyát,
amit sajnos a fejvener
többség is elnémitottak!

Méltatlanság, zsarnokságban
élni, szüntelen meghalni,
amit már nagy sokaságban
leletett tapasztalni.

Visszaadta azt az érzést,
hogy mind, emberek vágyunk
és kell, hogy kötelesség mellé
legyen még némi jogunk!

És ha akár melyik kormány
mireánk támaszkodik,
ne bánjon velünk gorombán,
mert különben összeomlik!

Nem gazdagság, nem hatalom
az amit szükségünk,
hanem jólét és alkalom
alhoz, hogy szabadok legyünk.

Joggal és felelősséggel
ha letünk felnöttek, jóval,
legyen a hatalom hűséggel
horrá, hogy mi is iránta!

- Mire tanít, e kívül még
második János-Pál pápa?
Ember, hordja szeretetét
Szívbe, s eszt lobakjába!

* 2005 Apr. 11.

Szép Szabadság

Szép tavaszi napsütésben
verset írni kellemes,
Nincs ki megitiltaná nekem,
ilyet Párt sem ellenéz!

Volt amikor ellenézte,
vers ha őt nem dicsérite.
Olyan költő el volt veszve,
kapott börtönt is érte!

Ráfogták, hogy népellenes
és, hogy hazadúló!
Élete nem volt kellemes
ha nem volt közejük való.

Hej, de sokan az veszni kellett,
van rá tanú, - e miatt!
Bizony nagy árat fizetett
ha most szabadon írhat.

Szép tavaszi napsütésben
verset írni kellemes...
Szép Szabadság, kerülék szépen
Cégy jelen! ... már el ne vessz!

* 2005 Apr. 24

József A. 100 éves születés napjára

Ha megmented volna e napot,
te sem emelnél halapot
mindegyik versed előtt!
mert köztük olyan is voltad,
amelyeket ma, vagy holnap
őt kell szármagolni... mielőtt!

Akkor is, ha az ember főrad,
fel kell kötni a gatyaszőveget
a nemes célok érdekében!
Nem szabad lütlep sínekre
fejet aként hajtani le,
mint ha jöt cselakszik éppen!

és pulva párnára hajt fejet,
gondolván, tett már eleget
s nem idekeli mi sem ezután.
Mégvet munkát és családot,
mégveti az egész világot
s a semmi be igyekszik sután!

Ily' példát ifjú költő-emberek
már az is bírn, ha adni mer
a türelmek, kiisködötnek!
Sínkre fekvő nem szabad!
Kár, hogy nem volt olyan szabad
mi téged és más is felemel!

* 2005 Apr 25.

Virágoznak az almafák

Virágoznak az almafák,
közeleg Május elseje.
Ünnepel a felvilág
és a másik fele is vele!

Megható e feltörő élet,
Ez a nagy kibontakozás!
Minden jószág, bűbőség feléled,
Lángot vet a szunnyadó parázs.

Ledobom én is felöltömet
és ingijjban a határba megyek...
Integetek felér feliőknék
s meglepülöm a szőlőhegyet.
* 2005 Ápr. 28.

Májusi vasárnapdél előtt

A gyümölcsfák elvirágoztak
és lombosodnak szemlátomást.
A madarak a tetőn napoznak,
nem kell már költeni tojást.

Növekednek a fiókák.
Esz után ha felszáradnak,
nyelhetnek kövér gilisztát!
Vasárnap van, jól belaknak.

Tünger szelek a feliőket
terelgetik egyre, másra
el a Nap elől őket,
hogy a vén ember jobban lássa

az újságban a betűket =
"Hatvan éve múlt a háború."
"Ő hallja még a menetelőket..."
és az ég újfent beború!

"Hatvan éve tart a Béke."
és újfent előjön a Nap...
Lesz-e, a szivekben is végre
Béke manapság, ma holnap?
* 2005 május 8.

Vadgalambhoz

Hej, vadgalamb, vadgalamb,
mire való ez a hang?

Miért azt szomorítani,
kit nem lehet szítani?

Tudom, hogy a terved mi?
Oda akarsz kergetni,
hol először, szerfelett
feszepített lelkeket!

Ne se próbáld már te ezt =
nincs ott már csak sirkereszt,
az is, hej, hőrhadóban!
S minden más halálóban!

Elsirattam így lelet
mindent én már teneled.

Nincs többé siratni mit,
ami volt elfogyott mind!

* 2005 Május 29.

Fohász, nap hőség idején

Négy napja nincs felhős Ég,
négy napja tart a hőség!
Mi lesz, ha felhősokaság
egyszerre zúdul reánk?

Hallani már Nyugaton =
Szerelvényt pakolnak napzon!
nem is egyet, rengeteget!
mikor leszakitják az Éget!

Gyenge lombok, zseve virágok,
mily nap veszély vár reátok!
Elfog már a rettegés =
eső, vihar, jégverés!

Jaj lesz, majd ha beború
s jön az éji háború!
Bedzita, bedől sok ház!
árviz, özönviz, földcsuszamlás!

Képes Urunka, védj ettől,
elég a veszedelméből!
Lassú esőt, derűs eget
adj, csupán csak eleget.
* 2005 Május 30.

Május vége

Azöld már ellenállhatatlan.
Földöntúli erő van abban.
Növekedést, lombosodást
észlelni már szemlátomást!

Mozdul, előjön, feltör, árpad,
virágozik, siet és nem fárad...
illatozik... magához csal
állatot embert, ami csak fal.

Sírcigohat, fűféléket
állatoknak... s főzéléket
az embernek s gyümölcsöt bőven
nyújt a Természet így időben.

Kézében az ember kalapja,
mellényét s ingjét kigombolja
issza a fejt, már egészen
felvillanyozva, tette közben.

Májusvár utolsó napja
az emberek apraja, nagyja
munkálkodik, fiatal s vén
mint a Természet, Május vége.
* 2005 Május 31.

Csontváry

Csontváry Tivadar, a festő,
nem volt egy cseppet sem rest ő
a festésben és rajzolásban,
szorgos volt a munkálkozásban.

Festett hatalmas képeket,
olyat is, mi nem férhetett
hosszában s magasságában
akármilyen nagy szobában!

De nem csak mi méretét illeti,
minőségét is megilleti
hosszú és magas dicséret =
a művészi rangja végett!

Csontváry Tivadar, a festő,
csak giny tárgya lehetett ő
életében s halálában
évtizedekig hazájában!

Hilyének tartották, dilettánsnak
néki kollégák is uermet ástak!
S most felelniök kell Istennél!
ugye Professor Aurel?

* 2005 Június 1.

Már azzal is kibékül

Az emberből öreg korára
kibúllnak mind a részletek,
marad a lényeg, a dolgok váza
amit eladdig észre sem vett.

Nem láthatta, mert felöltözve,
divatos ruhában volt a test,
A lényeg így lát el volt fődve,
a drága ruha jobban fest!

S most vénen, ing és gatyka nélkül,
orvosa előtt áll a vén...
és már azzal is kibékül
ha van még mirendben van az idén

Ő már azzal is kibékül
hogy kibúlltak szép részletek,
ha elmondhatja mégis végül =
Pár évig tán még élhetek.

* 2005 Június 5.

Anyaföld

Gyűlöltém az oroszokat?
Még lett volna rá az okom.
Amihez apám hozzászokott,
nekem új volt még a pofon.

"Vagy megszoksz, vagy megszöksz!" - mondták,
s én megszöktem, apám maradt.
Másodszorra lett az Ország
megszállva tizenkét év alatt!

És lett újfent Szovjet-gyarmat!
s miközben engem honvágy gyötört,
embertelen vörös hatalmad
Súlyát nyögte az Anyaföld!

melyben pilen sok ő, rokon,
Szüleim is egymás mellett,
hogy szeretni még több okom
leljen azt az Anyaföldet!

* 2005 Június 8.

Nyár elején

Fehér karfiol-fellők
lubickolnak az égen =
Jöltáplált teltebbli nőka,
mint egy Rubens-i képen.

Elfedik olykor a Napot
s mulatnak néhány percre
hogyan emberek a halapot
előttük miért veszik le?

Tréfából azt is megteszik,
hogyan itt-ott lepisilnek...
és a szivárványt élvezik,
mutatják kicsinyeknek...

Amde a lubickolás
előbb utóbb véget ér =
nyomul a helyükbe más
felliő, mely már nem fehér...

Fekete felliőcsordák
takarják el az Éget
és látni az emberfiát
lubickolni eleget!

* 2005 Jún. 9.

Várom a vihar mildsát

Viharban, lombok zúgását
messze hallani az éjben.
Félti az egyik a mását
olyanról a veszélyben.

Félti az ember is a fát
ha villandó dörgés követ,
minél utána mit sem lát,
csak hall recsenéseket!

Egy-egy faág hej, leszarad
s másnapra csontán áll a fa,
nem is találni szavakat
egy ilyen viszontlátásra...

Viharban lombok zúgását
messze hallani az éjben...
Várom a vihar mildsát,
számolva a perccet éjben.
* 2005 Junius 9.

Látod, már ezzel is beérem

A kert, diisgardapságot
fityogtatja nap mint nap...
Liliomok, rózsák, mályvák,
madarak és madarak!

Van-e, ki ily' kihívásnak
ellentállni tudna még?
Hódol a Feltámadásnak
a nemrég még havas vidék!

A mezőn tédig ér a fű
s túlounan széna illatát
elviselni sem könnyű
s hozzá még a pocsintát!

-Látod, már azral is beérem,
hogy ilyesmiről írhatok...
Éltem idegen kenyéren,
amit a Hon megtapadott!

* 2005 Június 11.

Fölöttem csapa villám

Nem vagyok az utca fia,
én a Pusztai fia vagyok!
Nem lámpa, Égnek csillaga,
Holdja s Napja, mi rám ragyog.
És fölöttem csapa villám
ha előtör a zivatar
s úgy szónja a szikrákat rám,
hogy fényével égés' betakar!

Igy hullt térdre sam nélkül
Mózes, az égő bokor előtt.
Igy hulllok én is térdre végül
megpillantván a Teremtőt.

Nem egy háborút átéltem,
földit és égit a Honban!
Jennivalóm e miatt értem
talán még tisztábban s jobban!

és teszem azt, amit lehettem
Ég s Földön senki nem telhet!
S az életet még inkább szeretem,
mert érzem küldetésemet!

* 2005 Június 12.

Esnek a bünbe

Június közepe táján,
virág nyílik a bodza fáján.
Júlit a fehér virágja
köröskörül a világra.

Rózsák és szepők is nyílnak,
erről az illatuk hírt ad!
Lilium is készen nyílni,
versbe kell azt is már írni!

Június közepén vélem,
hogyan lehetett az Éden!
Hej, lehetett-e, kérdem én,
bünbe nem esni Nyár elején?

Június közepe táján
kigyó mászott az Éden fáján
és az asszonyok almat adott,
ki azt a férfinet? adta lepott!
és habzolták már is mindketten,
egyek voltak a Szerelmében!
egyek ök bizony ma is még -
esnek a bünbe ök ismét!

* 2005 Június 13.

Rózsák és jázmin

Jázminlepény, rózsaleány
nyílnak egymás mellett,
jobbik és a baloldalán
ajtaján a kertnek.

Néztek egymást napnap hosszán
derűs, borús napon ...
ám csókolózni, esti órák
a legjobb alkalom.

A Tél hold, az illatát
issza már ezekben,
amikorben olyat is lát,
hogyan összeölelkeznek!

*

2005 Június 18.

Erik a bizza

Hej, Erik már megint a bizza,
a súlyos mag lefelé bizza
a kalászt már...

A vén ember is, ha beérett
feje lehajlik, felér lett
s hajlottan jár....

Tesz-vesz, senkinek nem vét,
földre szepezi a szemét
nem az égre,

hiszen abból ő már eleget
visel magában... elmélet
föld ölébe.

* 2005 Jünius 23.

Tobzódott

Tobzódott az éjjel az Ég,
dörgött, villámlott szakadatlan!
hősegtől felgyülemlett dühét
tombolta ki sok alakban!

Csatatérre lett a vidék
pár perc leforgása alatt.
Megdőltek a bízatablák és még,
sok-sok gyümölcsfa megszáradt!

Megáradt folyó lombot hozott,
üstök a felkavart árban
kalapok, matracok, dobozok
a reppeli napsugárban!

Cseresznye, földi eper alma,
úszott a sárga habokban,
fatörzs, madárfészek, szalma
akadoztak parti bokorban.

Így pousekolja el a Természet
gyakran a kincsei felét!
Születés, lét, halál, enyészet!
Telhet!... van neki elég!
* 2005 Jün. 24.

Alapos tortúra

Elvitték, lejj, őket határon is túlra,
elvitték biz' őket Uralon is túlra,
el és elmondhatták, de alapos túra,
sok évekig tartó alapos tortúra!

Miként vitték őket nagy Törökországba
fel és felépitni szultán Birodalmat,
vitték mostan őket nagy Szovjetországba
épitni veres cárna? Birodalmat!

Építették vala, vérrel verejtékkel,
éliség és kínok közt betegen félholtan,
deszkán, büdös szalmán aludtak éjjel,
nehézén fűthető szellős barakokban.

Hallgatták éjszakán farkasok rivását
nappal meg az éhes varjak káromlását,
közben felriadva szerették hívását
mikor nézgették csillagok mozgását.

Egymásnak a gödört hó alá megásták
pálcákból kötötték ahhoz his keresetet
nevet rozsdás szeggel fel és felkarcolták
pajtásuknak hi már hidegben nem
reszkaed.

Volt aki hazatért sok évnek utána
meg nem is esmerték legtöbbén már őket,
de hit megemerték, azokat se várta
senki se már, hát is volt, hogy jöttek.

Azt, hit elsirattak, vissza már nem várja
senki emberfia, senki emberjánya.

Mit is tegyen olyan, kimerült lites neje
más emberrel él már néhány esztendeje?

Mihez fogjon az hit idegennel nézve,
meglehet, hogy nincs is benne már széperzet,
hiszen hi a poklok tüzet is túlélte
nem való az semmi normális életre.

Amiről álmodott ezer éjszarákon
s ami őt éltette hazatérni vágyon
végzetét mindaz már, el is partolt tőle =
reményeget sugára eltűnt mindörökké!

Sőt az életkedvet is el-elversejtette
mikor lábát hómi hűszöbön betette.
Maradt volna végleg túl országhatáron
hogy legalább éjjel látogathatna álm.

* 2005 Június 29.

Ahol egyedül lenni jó

Nem kell nekem rumli, társaság,
nem a nagy vicces belépések
ahol mindenki a hasát
fogja, ha rázzák rötyögéssel.

Nem kell nekem Monte Carlo
és szintigym nem Mont Everest.
Eleg nekem a pusztai tarló
ha mexitláb járhatom ezt.

Nem kell a Földközi tenger
Sem Káspitó, sem Balaton.
Nekem a bék Duna sem kell,
ha járhatok a Körösparton.

Nem kívánok sulisanni autón,
és nem vártatni lóháton...
Fűzfák mentén, szellős úton
kívánok menni Körösgáton,
ahol pacsirta énekel
és fityyül a nádvirágó...
nekem olyan környezet kell
ahol egyedül lenni jó.

* 2005 július 2.

Lombsátorban

Lombsátorban üldögélek
hűs szörpöket szopogatva,
a királlyal sem cserélek,
gyarló ő az istenadta.

Kakaskodni muszáj neki,
fityogtatni jó oldalát,
reméli, elkerülheti,
hogy valaki hibát is lát.

Takargatni valóm mincsem
enem akárhí igy látthat
ahogy vagyok, mert semmitsem,
tettem ami másna? cirtlat.

Lombsátorban üldögélek
nyári hőben, iszogatóva,
nappal a bék égve nézek,
éjjel meg a csillagokra.

* 2005 júl. 4.

Julius elején

Haragos zöld bizatabla,
büszkén tartja erős lába...
a szélen piros pipacsok
között két fióka csipog.

Felér felhők árnyat vetnek
itt és ott a széles tájra,
felhők s árnyak menetelnek
talál mindegyik párjára.

Én is visszem árnyékomat
új és újabb tájak mellett
mindaddig míg az Alkonyat
háza nem terel engemet.

Füstölt szalonna, vörös hagyma,
kenyér s teja vacsora ma...
minek utána álmodhatok =
Zöld bizta... piros pipacsok.

* 2005 Jul. 5.

Égdörpés háborús zajában

Jól ismert nyári hangulatot
szavakban el, hogy mondható,
amit már kicsi korom óta
átéltem gyakran, nyaranta.

"Esik az eső szakadatlan,
itt-ott már szél áll tavakban!
Súlyos lombok seprik a földet
gyümölcsök hullnak, zsendült-zöldet.

Dörög az ég és villámlik
a hátam libabőrös, fázik,
szintúgy a három s lábom szára,
kiszaladok az utcóra...

meztláb, nyár van, nyár közepe,
cifra ostor a kezembé,
locom egy kapott nyirfaseprő,
szápuhdunt mint sötét felhő.

Már nem fázik a meztlábam,
nem libabőrös már a hátam,
váltatok fehére sárcsizmában
égdörpés háborús zajában.

* 2005 Julius 8.

Újházy Miklós emlékére

Elmondjam én miért dicsérem
túl hosszú időn és messzi téren
Újházy Miklós hántorköltőt?
Elmondam, miért dicsérem őt =

Több mint félelszázadon át
megírt minden nap egy biccsiztatót
néha többet is, hiszen hát
nap, volt a község, sokan haltak ott.

Elbiccsiztatott mindenholtat
aróktól, akik szeretteik voltak
és Teremtőjüknél kezébe
ajánlta őket fel az Égbe!

Kisdederet, felnőtteret,
mindenkit egyformán temetett,
ékes szavakkal, énedhanggal
ami csak nap, költőre vall,
És nap, énekesre úgy szintén...
Anyám hányán hallottam én

énekelni a temetőben...
sirtacsalád, mások is többen!

Sirtak, de hála érezettel,
mert kit legvégül ő ereszt el
az életből, az boldog lehet...
Boldog kit Újházy temet!

Hol vannak az ilyen hántorok
manapság? az ember tántorog
s fájdalommal jár temetőt...
Nincs aki vigasztalja őt.

Tele a halotti-tor asztal
de nincsen olyan ki vigasztal...
Az ember eszik-isszik, mulat
de nincs ki az ég felé mutat...

Ezért dicsérem hát őt én
mert alig akad e feltérin
aki reá még emlékezne...
nézőle él-hal Endröd ezre!

* 2005 júl. 8.

Július elején

Június végi nagy lövésére
a Július hívősen jött,
aki felnevezett az égre
csak felhőt láthatott mindeütt,
félrelmetes sötét felhőket
miket vihar, sötétebb orkán
zúdítva nem sajnó esőket
és ehhez is jépet, nem ritkán.

Agarat tépett a hársakról
csereperet dobált le
sőt még elmosott azokból
nem beveset, egyrészt.

Földindulás, egymaradás!
emlér, ha mindez nem elég
jöhet még bombárobbanás
sterrortámadás is még!

Az emlér kapkodja fejét,
már aki még kapkodni bírja!
Hol van a pártor, aki véd,
ha a nyáját ezer úsz irtja?

* 2005 Júl. 10.

Rend van az Ég alatt

Az utak mentén, Jóska börtön
nyilván a határhörök megint.
Nem vártnak mafukra, úgy ám!
Nyilván meghatározott terv szerint,

mindig akkor, ha sárga tarló
és piros pipacsok kell a kék!
Ami jelenleg arra való,
hogy kitéljesebben a vidék!

hogy létrejöjjön harmónia
és egyensúlyra teljen végül
a határban az emberfia,
mialtal mindennel kibékül.

"Rend van az Ég alatt" mondja.
"Az Égben is talán rend van."
ám újfent kéthedig ha a bomba
a Londoni Metróban robban.

* 2005 Júl. 12.

Aratók

Dühömentén aratók, bokrok
árménykában aratócsoportok
üldögélnek ebédidőn...
Keresz a lég, a táj a hön,

mintha égne a bizatábla
és az emberek keze, lába
úgyzintén mintha égne!

Válari sóhaj = "Jaj, még ne!"

Kenyéret és szalonnát esznek
hagymával és paprikával...
Vizet isznak... álomba esnek
pár percre... haladni kell a munkáid

Nem beszélnek, fáradtak napon
még gondolkodni sincs eső!

Elfogyad minden a napon,
elszárad, kiég mint a mező!

* 2005. Júli. 16.

Attól tartok

Rosz hírrel jönnek mindenfelől!
Nem elég a természeti csapás,
mely magában is annyi mindent felöl,
jön ehhez még sok más pusztítás!

Öli az ember az embert,
holra ez már nem is újdonság,
új csapás, hogy teszi ma is megmet
a javuláshoz nincs hajlandóság!

Ha megkérdésnek, miért tesz ilyet?
választ adni jó maga sem tudna.
Lelket, hogy van, ki ezért megfizet,
de többen, akik maradnak magukra!

Attól tartok, hogy az emberiség
annyira ki-vetkezett magából,
hogy pusztítani neki semmi is,
pusztít, avagy ilyet meg nem gátol.

Attól tartok, támasz nélkül áll
hajótöröttként, zajló tengeren
az ember és sejtí azt is már
nincs számára sehol védelem!

Attól tartok, eladta Istent,
a Hitet, Reményt és Szeretetet,
eladta ő ezeket is még
s elverdálta mit ezeken Szerzett.

Etel, ital, szórakozás, gyönyör
efymásután elpartoltak tőle,
maradt csak egy hatalmas gödör,
ami talán elsimul fölötte.

- Miért fester ilyen hamar képet?
Aranyborjút ma is öntenek,
Aronéka minden nap a lobortos népet
kenyérrel és cirkusszal töltve
meg.

A próféta a Pusztaiba kiált
ám fül nem hallja és nem látja
aszem,

attól tartok, hogy az emberfiát,
nem védte meg többé senki sem!
* 2005 Júl 19.

János Bella

Utószó

Nem inhattam le a his fizetés-
kébe mindazokat a verseket
amirek ez évben szerettem.
Egyet azonban mégis csatló
verset, amivel Schillernek, a
nagy német költő emlékének
bizánok adózzam.

Schiller

Schillertőre üdvözlélek
Schiller szabó mellett,
jóvácsin, nemis lélek!
ilyennek ismerlek.

Nekem talán kissé sok is
ez ünnepi pártosz,
mely küszköd jelzi csakis
ő - Görögországphoz!

All
Mest a szabok, bas ertik est,
öveknek nem vallják...
halandó ezrel mit sem társad,
csapda a honatyák.

De hányjuk est, nemeshöltnin,
van ennél fontosabb,
ami miatt itt a földön
emlegetnek sokat!

Két sor az, ami engem
meghat, nagyon mélyen =

"Testvér, ez égi sátor felett,
jó Atya kell, hogy éljen!"

* 2005. Ápr. 6.